Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste Marts 1899. 48de Aargang.

Præsident Woodruffs sidste offentlige Tale,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 8de April 1898.

Ved Slutningen af denne Konference ønsker jeg at bære mit Vidnesbyrd for Eder angaaende adskillige Læresætninger. Jeg har glædet mig meget i denne Konference ved at lytte til Apostlenes og Ældsternes Bemærkninger. Det har bragt til min Erindring nogle af mine tidligere Erfaringer.

I April 1838, medens jeg opholdt mig i Kirtland, Ohio, mødte jeg hændelsesvis en Dag, medens jeg gik paa Gaden, to Mænd, som hørte til de tolv Apostles Raad. De tiltalte mig saaledes: „Broder Woodruff, der er noget, som vi ønske, at Du vilde hjælpe os med." „Hvad er det?" spurgte jeg. „Vi ønske en anden Profet til at lede os," lød Svaret. „Hvem er det, I ønske?" spurgte jeg. „Vi ville have Oliver Cowdery, thi Joseph Smith har apostaseret." Efter at have lyttet til dem en kort Tid, sagde jeg: „Hvis I ikke omvende Eder fra Eders Synder, ville I fordømmes og gaa til Helvede, og der lide Evighedens Straffedomme, og alle Eders Forhaabninger her ville forsvinde ligesom Rimfrosten for den opstigende Sol; I ere falske. Joseph Smith har ikke apostaseret. Han holder Nøglerne til Guds Rige paa Jorden, og vil fremdeles, enten det saa bliver i denne Verden eller i den tilkommende, holde dem, indtil Menneskens Søns Tilkommelse." Det glæder mig at kunne sige, at disse Mænd straks efter omvendte sig, og forblev i Kirken, og døde som Medlemmer af samme.

Det glæder mig ogsaa, at Broder Joseph F. Smith, Søn af Patriarken Hyrum Smith, er tilstede hos os i Dag. Han bærer et trofast og sandfærdigt Vidnesbyrd om sin Fader. Gud give, at Profeten Joseph Smith havde en Søn i Live, der ligesom Broder J. F. Smith vilde i al Sandfærdighed bære Vidnesbyrd om sin Fader. Men Profeten Joseph Smith har ingen Søn i Guds Kirke i Dag til at vidne om sin Fader. Ej heller har han haft eller maaske nogensinde vil have.

Jeg vil ved denne Lejlighed bære et Vidnesbyrd for Eder for at tilkendegive min Holdning med Hensyn til denne Sag. Profeten Joseph Smith ordinerede aldrig sin Søn, eller beskikkede ham til at lede denne Kirke. Hvis den yngre Joseph eller nogen anden siger, at han gjorde dette, saa lyve de for Gud i Himlen. Profeten Joseph Smith holdt sin sidste Tale i et Møde af Apostlenes Kvorum i Nauvoo, og en Tale saa fuld af Guds Aand og Kraft har jeg aldrig hverken før eller siden hørt af noget dødeligt Menneskes Mund. Hans Ansigt var overordenligt klart. Værelset, hvori vi befandt os, var ligesom fyldt med et stærkt himmelsk Lys eller Gloria. Han stod paa sine Fødder i fulde tre Timer, og sagde iblandt andet: „I, Guds Lams Apostle, ere blevne udkaarede til at udføre Herrens Villie paa Jorden. Som en Profet, Seer og Aabenbarer har jeg modtaget af Herren alle de Nøgler, Ordinanser, Principper og Præstedømmer, som tilhøre denne sidste, eller Tidernes Fyldes Husholdning, og jeg har beseglet paa Eders Hoveder alle disse Velsignelser og Gaver. Derfor hvis I, Apostle, ikke træde frem og opbygge Guds Rige paa Jorden, ville I komme under Fordømmelse."

Jeg er nu det eneste levende Vidne paa Jorden, som kan bære Vidnesbyrd herom, og jeg er inderlig taknemmelig til Gud i Himlen, fordi jeg er i Live og kan gøre dette. Det glæder mig at se Profeternes og Apostlenes Sønner, som ere iblandt os i Dag, bære deres Fædres Præstedømme. Jeg tror, at de ville forblive trofaste i deres Kald, og at ingen af dem vil apostasere fra Kirken.

Broder Cannon gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til vor Nation, og hvad der er bleven sagt angaaende samme. Jeg vil bære mit Vidnesbyrd til denne Forsamling, om jeg saa aldrig gør det igen i min Levetid, at de Mænd, som lagde Grundvolden til de Forenede Staters Regering og underskrev Uafhængighedserklæringen, vare de bedste Mænd, som Gud kunde sende ned paa denne Jord. De vare ædle Sjæle og ikke ugudelige Mænd. General Washington og enhver, som i vor Nations spæde Alder arbejdede for Menneskenes Frigørelse, vare inspirerede af Gud. I Forbindelse hermed vil jeg ogsaa sige — thi jeg har Ret til at sige det — at alle de Mænd, som underskrev Uafhængighedserklæringen, General Washington indbefattet, besøgte mig ved en vis Lejlighed i St. George Tempel. De kom to Gange i een Nat og bad mig som en Jesu Kristi Apostel om at udføre de til Guds Hus henhørende hellige Ordinanser for dem. Flere af Brødrene, som ere tilstede her i Dag, blandt hvilke kunne nævnes J. D. T. Mc. Allister, David Cannon og James G. Bleak ville erindre denne Begivenhed. Broder Mc. Allister døbte mig for dem alle, og derpaa sagde jeg til Brødrene, at det var deres Pligt at arbejde i Templet, indtil de havde modtaget Begavelser for dem alle, og de gjorde saa. Vilde disse Mænds Aander saaledes have besøgt mig som en Israels Ældste, og anmodet mig om

at udføre dette Arbejde for dem, dersom de ikke havde været ædle og værdige dertil? Nej, de vilde ikke. Jeg bærer Vidnesbyrd herom, fordi det er Sandhed. Det er min Bøn til min himmelske Fader, at vi som Israels Ældster og som Sidste-Dages Hellige maa skatte Evangeliets Principper, og at vi gennem hele vort Liv maa udføre vore Pligter. Vor Tids Apostle og alle, som bære en Del af det hellige Præstedømme, have et stort Arbejde at udføre, og iblandt de mange andre Pligter, som paahvile dem, er Arbejdet for de døde. Forsømmer det ikke! Thi dette vilde blive Aarsag til stor Bedrøvelse for Eder. Derimod vil enhver, som trofast har udført sit Tempelarbejde, nyde usigelig Glæde, naar de møde deres forløste Venner hinsides Sløret; og saadanne ville i Evigheden besidde Forløsningens Nøgler. Forsømmer ikke Eders Pligt i denne Henseende! Gud velsigne Eder! Amen!

En Røst fra Jorden,

eller et Indblik i Videnskaben til Bekræftelse af Troen.

Af John A. Widtsø.

(Sluttet.)

II. Kapitel.

„Videnskaben gør kun sagte Fremgang; men den gaar dog stadig frem fra et Udviklingspunkt til et andet."

Locksley Hall.

En Plante erholder Næring paa to Maader, nemlig gennem dens Blade og dens Rødder. Bladene faa Næring fra Luften, Rødderne fra Jorden. I Luften findes et farveløst tungt Gas kendt under Navn af Carbon Dioxide, der tildels bestaar af Kulstof eller Trækul. Naar et Dyr eller en Plante brændes ved en sagte Ild bemærker man straks Tilstedeværelsen af Kulstof, og naar Brændingen fortsættes, forsvinder samme (med Undtagelse af Asken) i Skikkelsen af et farveløst Gas, nemlig Carbon Dioxide. Eftersom Dyrs og Planters Bestanddele stedse brændes paa Jordens Overflade indeholder Luften ganske naturligt en betydelig Mængde af denne Carbon Dioxide. Bladene af en levende Plante, idet de bevæge sig frem og tilbage, indsuge den Carbon Dioxide, som de derved komme i Berørelse med, opløser den og frataer den sit Kulstof. Kulstoffet, som Bladene saaledes udsuge, optages i en Plantes mange forskellige Bestanddele og ledes ad naturlig Vej til de Dele, som trænge haardest til den Slags Næring. Planten udfører dette Hverv formedelst de besynderlige Egenskaber, der forefindes i Bladenes grønne Stoffer og som man kalder Bladgrønt, hvilket imidlertid kun kan virke under Sollysets Indflydelse. Eftersom mere end Halvparten af en Plantes tørre Bestanddele bestaar af Kulstof, vil Vigtigheden af den Næring, Planten erholder fra Luften gennem sine Blade, være let forstaaelig. Vandet,

som en Plante indeholder, og dens andre ubrændbare Dele — Mineralstoffet, eller Asken — erholdes direkte fra Jorden ved Hjælp af Rødderne. Den gamle Ide, at Plantemuld og andre Kulstofmaterier tages fra Jorden igennem Rødderne, har vist sig at være en Vildfarelse. En Plantes Mineralstof er af største Nytte for Vedligeholdelsen af sammes Liv. Foruden dem visner den og dør. Dersom, for Eksempel, en Jordbund, paa hvilken en Plante vokser, mangler Jærnstof, blive Bladene blege og næsten hvide, og tilsidst tabe Kraften til at inddrage Kulstof fra Luften. Dersom Potasken mangler i Jordbunden, ville de paa samme voksende Planter kun udvikle sig paa en ensidig Maade, og tilsidst dø. Man har ved omhyggelig Undersøgelse opdaget, at syv forskellige Mineralstoffer maa være tilstede i enhver Slags Jord, for at den paa passende Maade kan nære Plantevæksten, nemlig 1) Potaske, 2) Kalk, 3) Magnesia eller Bittersalt Jord, 4) Jernilte eller Jern-Rust, 5) Svovlsyre eller Vitriololie, 6) Fosforsyre og 7) Salpetersyre eller Skedevand. En Jordbunds Beskaffenhed bestemmes i Forhold til dens Rigdom af ovennævnte uundværlige Bestanddele.

Alt Jordsmon frembringes ved Nedbrydelsen eller Opløsningen af Bjærge og Bakker under Vejrforholdenes Indflydelse. De nedbrudte eller pulveriserede Stene skylles af Regnen og Vandet fra den smeltende Sne ned i de hosliggende Dale og Sletter, og der danne den rige Muldjord, hvilken kan derfor nærmest betragtes som pulveriseret Sten. Næsten alle Stene indeholde de ovennævnte Stoffer, der ere saa nødvendige for Plantevæksten Eksistens, og følgeligvis findes de i næsten alle Jorder. Men Stene, udsatte som de ere for Vejrets Paavirkning, gennemgaa andre Forandringer under deres Pulveriseringsproces. Potasken, Kalken og anden Planteføde findes i Stenene i en uopløst Tilstand, i hvilken de ikke saa let kunne uddrages ved Hjælp af Planterødderne. Eftersom Stenen gradvis pulveriseres ved Vejrets Paavirkning, bliver den ogsaa mere opløselig, og Planterøddernes Væske kan derfor indsuge den nødvendige Næring med større Lethed. Denne Proces, der saaledes gør Jorden mere opløselig, fortsættes gennem Tidernes Gang, og med hvert Aar bliver Jorden mere opløselig end det foregaaende Aar, dersom ellers ingen Modvirken finder Sted. Altsaa bestemmes en Jordbunds Frugtbarhed ikke alene ved det Kvantum Plantеføde den indeholder, men ogsaa ved den Opløsningstilstand, hvori Jordens Bestanddele findes.

I Følge de her angivne Kendsgerninger, vilde det være rigtigt at antage, at Jorden bliver frugtbarere med hvert Aar, der henrinder. Dette vilde visselig være Tilfældet, hvis ikke modstridende Kræfter vare tilstede. For det første maa man erindre, at den Afgrøde, Jorden frembringer, fratager den aarlig en stor Del af dens mineralske Plantеføde. Dette alene vilde dog ikke have nogen væsentlig Indflydelse paa Jorden, hvis ikke andre Kræfter virkede i Forbindelse dermed. Den

væsentlige Aarsag til Jordens Forarmelse er Tabet af Planteføde ved Udtørring eller Afløb. I Landsdele, hvor Regnfaldet er størst, saasom i Unionens østlige Stater, falder der tilstrækkelig Regn til at gennembløde Jorden fuldstændig og derefter gennemtrænge den grundigt og tilsidst løbe bort som Afføringsvand. Idet Vandet saaledes strømmer gennem Jorden vil den opløse alle opløselige Genstande, Planteføden indbefattet, og føre dem bort med sig til Floderne og tilsidst udtømme dem i Havet. Denne Proces, fortsat aarevis, vil berøve Jorden sin Kraft og give den til Havet. Man ved saaledes, at Havets Saltbarhed frembringes hovedsagelig ved at Substanserne fra Landjorden stadig væk skylles i Søen. Mange af de ufrugtbare Jorder i Verden ere blevne magre paa denne Maade. Dersom derimod kun mindre Regn falder paa Jorden — netop tilstrækkeligt til at gennembløde den uden at skylle den bort — vil Vandet fordunstes og vende tilbage til Luften, og Tab af Plantefode derved undgaas. I saadanne Landsdele vil Jorden ved passende Brug blive rigere med hvert Aar, selv om den afgiver en aarlig Afgrøde.

I enhver regnløs Landsdel, eller i alle saadanne Distrikter, hvor Regnfaldet er saa let, at kunstig Vanding gøres nødvendig, kan man altsaa forvente, at Jorden er rigere, end hvor Regnen er mere overflødig. Hvis man ikke tager lokale Forhold i Betragtning, er dette ogsaa bleven bekræftet ved videnskabelig Undersøgelse af Jorderne fra mange af Verdens forskellige Dele. Jorderne i tørre Landsdele indeholde mere opløselig Plantefode, end hvor der falder mest Regn, og vil ved passende Behandling ikke alene afgive en større Afgrøde, men ogsaa vedblive frugtbar meget længere. De kunne ogsaa udholde en haardere Behandling og strængere Kultivering, og de ere i enhver Henseende overordnet de vandskyllede Jorder i vaade Lande. En for ganske nylig foretaget videnskabelig Undersøgelse af Jorderne i Utah har kundgjort, at vore Jorder ere overordentlig frugtbare, og at de kunne udholde lang og uafbrudt Dyrkning; det vil sige med andre Ord, at vor Stats klimatiske Forhold ere af en saadan Beskaffenhed, at en stor Befolkning kan paa en rigelig Maade underholdes af dens Agre.

For nogle Aar siden fremsatte en for sin Klimat- og Jord-Videnskab berømt Student den Lære, at man i de Kendsgerninger, som ere fremsatte i det ovenstaaende, maa søge Grunden til, at Oldtidens Nationer, baade i Amerika og paa den østlige Halvkugle, bestandig valgte regnløse tørre Landstrækninger for deres Opholdssteder. En talrig og virksom Befolkning, som ikke stoler paa andre Folk for sit Ophold, maa nødvendigvis besidde de mest frugtbare Landsdele, og disse findes i saadanne Distrikter, hvor Regnfaldet kun er maadeligt. I hele Verdenshistorien finde vi denne historiske Sandhed, at vor Klodes Korndistrikter har været beliggende i de tørre Landsdele; og paa det amerikanske Fast-

land er den store Vesten, der hovedsagelig er tør, i stærk Opkomst, og synes snart at skulle blive Forraadskilden, hvorfra Nationen skal hente sit Brød. Utah er Midtpunktet for Nordamerikas tørre Regioner; hendes Jorder ere ladne med en uhyre Rigdom af Planteføde. Dersom Tiden kommer, at hendes Dale skulle vrimle af Folk, som indsamles fra Jordens forskellige Nationer, vil hendes Jorder, som en naturlig Følge af den bedre Behandlingsmaade som Videnskaben stadig bringer for Lyset, udfolde sin hele Styrke og Frugtbarhed, og vil være i Stand til at forsyne en stor Del af Verdens Befolkning med Føde, skulde Nødvendigheden fordre det.

III. Kapitel.

„Derfor vil jeg lade de øde Steder skyde sine Knopper og Blomster og frembringe i Overflødighed, siger Herren."
(Pagtens Bog.)

For tredsindstyve Aar siden var Læren om Plantevækstens Næring, saaledes som den er omtalt i ovenstaaende, næsten aldeles ukendt. Det foregaaende Aarhundredes fejlagtige Ideer nød endnu fuldkommen Tiltro. I 1840 publicerede Lieby sit lille Skrift om Agerdyrkningens Kemi, hvilket kastede et svagt Lys paa Forholdet mellem Plantevækst og Jord. I Løbet af de følgende tyve Aar blev man bekendt med nogle af Plantefødens uundværlige Egenskaber; men det er kun i de sidste femten eller tyve Aar, at man virkelig er kommen til Kundskab om, at de tørre Landdistrikter have Fortrinet over de vaade Egne med Hensyn til Frembringelse af Menneskets Nødtørft. Endnu i Dag er det et nyt Lys, der ikke har vundet almindelig Anerkendelse.

I 1843 skrev Profeten Joseph: „Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og at de omsider vilde blive drevne til Klippebjærgene, og nogle af dem vilde opleve at gaa og hjælpe til at anlægge Setlementer, bygge Steder og se de Hellige blive til et mægtigt Folk imellem Klippebjærgene." Hvorfor talte Joseph Smith om Klippebjærgene som et Indsamlingssted for hans Folk? Var det simpelthen fordi Stedet var saa langt borte og kunde tilsyneladende yde god Sikkerhed? I saa Tilfælde byggede han bedre end han vidste. Men hvad var det, som tilskyndte Brigham Young til at slaa sin Stok i Jorden ved Bredden af en Saltsø og sige: „Her er Stedet, hvor vi skulle bo." Dette gjorde han visselig ikke paa Grund af den Beskyttelse Stedet frembød. Maaske han var træt af Rejsen. Dette var muligvis nok Tilfældet; men han var ikke den, som vilde opgive Rejsens Besværligheder, hvis noget bedre var i Sigte lidt længere borte. Maaske han syntes godt om Dalen, og de blaa Bjærge fandt Behag i hans Øje. Var dette Aarsagen til Setlementets Anlæggelse ved den store

Saltsø? Ogsaa han byggede bedre end han vidste. Vist er det, at disse to Mænd, som Historien tilkender Ansvaret for de Sidste-Dages Helliges Nedsættelse i Klippebjærgene, ikke formedelst verdslig Kundskab vidste, at Utahs Dale vare fulde af den rigeste Jordbund, der kun ventede paa Agerdyrkerens Plov til at frembringe en rig Afgrøde; thi dette var endnu ukendt for Verden, og ingen kunde ved verdslig Kløgt have forudsagt det den Gang. Disse Mænd vare ikke bevandrede i Videnskaben. De havde intet Laboratorium, hvori de ved møjsommeligt Arbejde og ved Hjælp af videnskabelige Instrumenter kunde udfinde de tørre Jorders store Frugtbarhed, som for nylig er bleven bragt for Lyset formedelst Nutidens Videnskab. Det er ikke sandsynligt, at nogen Afhandling om en tabt Videnskab, ukendt i Dag, gav dem deres Kundskab. De havde ingen saadanne Optegnelser, og selv om de havde haft dem, vare de ulærte Mænd, og Oldtidens Sprog vilde tilvisse have været døde Bogstaver for dem, hvis de havde forsøgt at fortolke dem ved deres egen Kløgt. Hvorfor bragte de deres Folk hid? Var det kun en Hændelse? Var det et blindt Forsøg, der havde sin Grund i den Fortvivlelse, som hidrører fra lang og grusom Forfølgelse? Dersom det var en Hændelse, som ledte de Hellige til at nedsætte sig i Utahs Dale, var den visselig nær beslægtet med guddommelig Visdom.

Jo, ganske rigtigt var det Visdom af den højeste Slags, en Visdom, der siden har vundet Verdens Beundring. Det var Inspiration fra den levende Gud. Det er rent umuligt for noget fornuftigt Menneske at tro, at Pionerens Anlæggelse af Setlementet i den store Saltsødal var et rent Tilfælde. Der fandtes intet, som i Følge menneskelig Visdom kunde tilskynde Pionererne til at nedsætte sig her; de vare midt i en hylende Ørken; og mange af Selskabet gjorde sig al mulig Umage for at bevæge Brigham Young og andre af Lederne til at fortsætte Rejsen, thi der fandtes bedre Klima og bedre Udsigter mod Vesten eller mod Syd, eller paa det Stille Havs Øer. Men Pioner-Lederne besad en Visdom, højere end Menneskers Visdom, og grundlagde et Kejserdømme, saa at sige, paa den store amerikanske Ørkens Enemærker.

Derfor lad Alle, som læse denne Afhandling, overveje disse vidunderlige Fakta: At Utahs umaadelige Agerdyrknings Fordele ere de samme som de, der eksisterede i de Lande, hvor Jordens store Oldtidsnationer have boet. At et Folk, der tro, at Jordens Nationer skulle fly til dem for Sikkerhed, nedsatte sig paa et Sted, som besidde alle nødvendige Fordele til at kunne underholde en stor Befolkning; samt at Valget faldt paa dette Land, medens det var en Ørken, og paa en Tid da Videnskaben, eller verdslig Kundskab ikke drømte om denne Ørkens Frugtbarhed; man var ligesaa uvidende desangaaende, som man var ude af Stand til at kunne give en korrekt Forklaring om den Frugtbarhed, som i Oldtiden karaktiserede Mesopotamiens Dale. Efter en grundig

Overvejelse af disse Fakta, burde enhver oprigtig Sjæl anerkende Israels Guds usynlige Haand i Pionerernes Ankomst og Nedsættelse i den store vestlige Ørken; thi det var Guds Inspiration, som ledte hans Folk til det bestemte Maal.

Den 1ste Marts 1899.

Naturens Fremgangsmaade.

Blandt alt det nyttige, der kan læres ved Jagttagelse af Maaden, hvorpaa alt i Naturen udvikles, er intet, af større Værd end den Taalmodighed og Udholdenhed, den aarvaagne Jagttager kan lære ved at se, at Naturen aldrig bliver utaalmodig eller er i Hast med at udføre sin Gerning. Smaa Vanddraaber, der paa en usynlig Maade ere tagne op fra Havet og med Skyen baarne hen over Bjærgets faste Klipper, falde blødt ned paa disse og trænge sig ind i de smaa Aabninger, der ere for fine til at kunne spores af det menneskelige Øje, og her set fra Menneskets naturlige Standpunkt ere disse Draaber forsvundne og uden videre Virkning. Men med Taalmodighed vente de paa Nattens lige saa langsomt tiltagende Kølighed, indtil Frysepunktet naas, og de med en for os mystisk og underfuld Magt sættes i Stand til at opløse de faste Stene saaledes, at disse maa hensmuldre til Støv og derved danne et Jordsmon og gøre det frugtbart, samt skikke Jorden for Beboelse af Menneskeslægten. Luftens Vinde og Havets Bølger virke ligeledes mod det samme Maal, nemlig de faste Stenes Opløsning til Jord for at give Næring til Plante- og Dyreliv. Alle disse Omskiftelser gaa for sig saa stille og langsomt, at kun Videnskabsmandens skarpseende Øje er i Stand til at opdage dem i deres hemmelige Virkninger.

I Tidernes Løb falder et lille Frø fra Forsynets Haand og af en eller anden Aarsag tildækkes i Jorden, hvor det ved en Proces, som er endnu mere vidunderlig — af en Kraft erholdt ved Fugtighed og Sollys — begynder at vise Tegn paa Liv, saa langsomt, at Forandringen kun er synlig for vore Øjne ved Jagttagelse paa forskellige Tider. I Tidens Løb vedbliver dette livløse Frø, af hvilken som helst Slags det monne være, at drage Elementer af forskellige Slags til sig og omdanne disse til Stoffer for Føde, Klæder og alle andre Bekvemmeligheder, der afhjælpe Menneskets Nødtørft.

Dyrelivets Udvikling gaar ligeledes for sig paa samme langsomme og ubemærkede Maade, hvoraf ses, at Naturen — et Navn her brugt i samme Betydning som Almagten — aldrig er i Hast med at udføre sine ypperligste og mest gavnlige Værker. Det er i Ødelæggelsens Værk

hun er hastig, hvilket ses i Vulkaner, Jordskælv, Lynild, Ildsvaade, Vandflod og Orkaner.

Det samme er Tilfældet med Hensyn til Menneskets Udvikling. Drengen vokser op og bliver en Mand ved samme langsomme og ubemærkede Vækst. Mandens Udvikling i Intellegens og Moralitet er gradvis. Ingen er paa nogen som helst Maade pludselig bleven stor, men Maalet naas ved en sagte, men bestandig Fremadskriden. Den, som ønsker at blive en Hellig, maa af Nødvendighed „vokse i vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi Naade og Kundskab, og indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed til Kristi Fyldes voksne Alder."

For at kunne opnaa denne Fuldkommenhed, er det nødvendigt, at man med Taalmodighed og Udholdenhed stadigen trænger sig fremad mod Maalet, og, ligesom Planten behøver Regn og Solskin, er ogsaa den Helligaands Indflydelse nødvendig for Mennesket for at kunne opnaa det høje Maal, han har for Øje.

Det meste af hvad man har opnaaet gennem Menneskets Udvikling, og som har forbedret Tilstanden, er tilvejebragt ved Evolution mere end ved Revolution, og hvor man har taget Tilflugt til Revolutionen, har den altid haft Elendighed, Sorg og Nød til Følge, og saaledes har man maattet betale dyrt for hvad Gode, den muligen har medført.

Den største Velsignelse, der er kommen til Menneskene siden Kristi og Apostlenes Tid, kom som en Vækst af et Sandhedsfrø saaet i Hjærtet af en Yngling, nemlig Joseph Smith, eller af hans oprigtige Ønske og Bøn om at maatte kende Sandheden. Som alle burde gøre, gik han til Sandhedens Kilde — det eneste Udspring af den rene uforfalskede Sandhed — hellere end at søge Kundskab af dem, der vare lige saa ukyndige, som han selv var. Paa denne Maade kom han i Forbindelse med det sande Ophav af aandelig Vækst, og her begyndte den Udvikling, der nogle Aar senere havde til Følge Præstedømmets Gengivelse og Genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke paa Jorden.

Ej heller bragte denne vidunderlige Genoprettelse af Kirken nogen hastig Revolution med sig blandt Menneskene, men begyndte paa en næsten ubemærket Maade med kun seks Medlemmer; men eftersom den stod i Forbindelse med det oprindelige Udspring af baade det fysiske og aandelige Liv, vedblev det at udvikles, skøndt næsten ubemærket af Jagttageren; indtil den er bleven til „en Magt paa Jorden" til bedste for Menneskene. Uagtet Satan ved sine Tjenere har med al Flid forsøgt at tilintetgøre deres Magt og Indflydelse, har dog den lille Spire udviklet sig til et stærkt Træ, der har blomstret og i Dag bærer megen skøn og god Frugt til Guds vor Faders Ære. Denne Vækst vil vedvare, indtil alle Jordens Nationer ville nyde af Frugterne, og Herrens Kundskab skal fylde Jorden, som Vandene skjule Havets Bund; ikke at dette

skal ske ved Tvang eller Trudsel uden saadan, som den Helligaand paavirker, nemlig dens Tilskyndelse til gode Gerninger og Afsky for det Onde, indtil de naa det Udviklingspunkt, der er nødvendigt til at kunne indtage en Plads i Guds celestiale Rige. A. W.

Notits. Konferencemøder ville blive afholdte i følgende Orden:

I	Aarhus	den	25de	og	26de Marts.
„	Aalborg	„	1ste	„	2den April.
„	København	„	8de	„	9de —
„	Malmø	„	15de	„	16de —
„	Gøteborg	„	22de	„	23de —
„	Stockholm	„	29de	„	30te —
„	Kristiania	„	6te	„	7de Maj.

— Det første Selskab af Emigranter dette Aar vil afgaa fra København den 20de April.

Afløsning. Ældste Hyrum Hogan er løst fra at arbejde i Kristiania Konference med Tilladelse til at rejse hjem til Utah. Han har nu i 2 Aar udført et hæderligt Missionsarbejde og ønskes af alle Venner en lykkelig Hjemrejse.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Ord i Tide.

Missionslivet er, naar det retteligen forstaas, noget der burde højt vurderes af hver, som er saaledes beskæftiget. Ældsterne gaa ikke ofte paa Mission efter eget Forlangende, eller paa Grund af Lyst til at komme fra Hjemmet, fra deres Forretning eller fra deres Venner, men kun fordi han er kaldet af Herrens Tjenere. Ved en saadan Kaldelse er der ingen Overenskomst, Løfter eller Bestemmelse gjort, om hvorlænge han skal vedblive at virke, eller naar han skal rejse tilbage igen. Enhver nidkær og trofast Ældste agter at virke efter bedste Evne i sit Kald, indtil han paa en hæderlig Maade er løst gennem samme Aand og Authoritet, hvorved han blev beskikket, og den vil ligeledes bestemme hans Afløsning. Der er stor Forskel paa den Tilegnelse af Duelighed, hver Ældste gør sig for at kunne være heldig i sin Virksomhed; nogle ere temmelig godt forberedte paa dette Arbejde, medens andre behøve mange Maaneder af Studium og Erfaring, førend de gavne Missionen meget, skøndt de maaske paa samme Tid kunne udvikle deres egne Aands-

evner betydeligt. Nogle blive saa længselsfulde efter at blive løst, at de miste al den Interesse og Iver, de burde have for at opfylde de Pligter, der paahvile dem, fordi de have næret den Tanke, at to Aars Tjeneste er alt, hvad der fordres af dem. I en saadan Tilstand tage de ikke fat paa nyt Arbejde med Iver, og de sidste Maaneder af deres Missionsliv bliver saaledes ikke anvendt paa bedste Maade.

Sandtnok kunne saadanne Omstændigheder indtræffe, som vilde gøre en pludselig Afløsning nødvendig; men dette er dog sjældent, og omendskøndt to Aars Virksomhed er af mange tænkt og omtalt som Løbet af Ældstens Missionsliv, har denne Opfattelse ingen officiel Anerkendelse eller Bekræftelse, saa vidt vi vide. Hvor Forholdene synes at være ugunstige for Vedbliven i Arbejdet af Mangel paa Penge, vilde gerne lidt mere Udholdenhed og Tro „flytte Bjærge," og sætte den modløse i Stand til at svæve ovenfor Omstændighedernes Taagesky i det klare Solskin.

De fleste af Brødrene vide, at deres første Mission er paa en Maade ligesom et Forberedelses Arbejde af stor Vigtighed, for hvad Herren i Eftertiden kunne ønske at bruge dem til. Ja, ofte kommer endog den Tanke én for, at om han nu kunde begynde, lige hvor han holdt op, hvor meget mere godt kunde han ikke nu gøre. Brødre burde spørge sig selv, endog naar de tænke paa at blive løste fra deres Mission, om dens Velværen, eller Missionspræsidentens Følelse er i Samklang med deres eget Ønske om at forlade deres Missionsarbejde for at forenes med deres Kære i Hjemmet, fra hvem de jo have været adskilte i en lang Tid — tilsyneladende uden at erindre, at Evighederne ligge foran dem, og vil give dem Lejlighed nok til at gøre Tjeneste for og omgaas med deres Familie og Venner.

Bestemte og fastsatte Regler findes ikke i nogen Underretning, vi have modtaget paa dette Kontor (i Liverpool) fra Kirkens præsiderende Authoriteter, og det vilde derfor ikke være passende for Præsidentskabet her, eller for Ældsterne, at nære en Følelse for at foreslaa eller raade i denne Henseende, hvor ingen Bestemmelse er taget eller Raad givet paa rette Maade. Guds Aand maa vejlede, og naar den gør, vil enhver, som har det hellige Præstedømme, visseligen istemme Amen. N.

Forældrenes Eksempel i deres Omgang med Barnet har en umaalelig større Paavirken i dets Opdragelse, end Skolen har. Den Lejlighed de have for særlig Undervisning, tilligemed deres naturlige Kærlighed for Barnet og Attraa for at fremme det i alt godt, ere usigelig store Fortrin for Skolens. Forældre ere altid fortrolige med deres Børn, paa en Maade som ingen Lærer kan blive. Forældres Authoritet og Opmuntring ere uophørlige, medens Lærerens kun er indenfor visse Grænser, og den sidste Afgørelse i nogen Sag, der angaar Barnet, vil altid hvile paa dem.

Filosofien af Evangeliet.

XIII. Kapitel.

Videnskabelige Beviser paa Aandeliv.

Bibelens Vidnesbyrd. — Aand kontrollerer Materie. — Mikroskopiske Atomer. — Protoplasma. — Socrates' Visdom. — Aandskraft o. s. v.

(Fortsat fra Side 68.)

Den hellige Skrift lærer os tydeligt, at Mennesket har en aandelig Natur, som kan eksistere uafhængig af Legemet, hvis Forening med Legemet udgør, hvad vi af Mangel paa et bedre Udtryk almindeligvis kalde Livets Tilværelse. Saadanne Aander, forenede med Legemer af jordisk Materie, danne den synlige Menneskeverden. Skriften lærer os ligeledes, at Sjælens Tilværelse og Bevidsthedens Egenskaber vedvare efter Legemets Død. Døden omtales i den hellige Skrift som at opgive Aanden, og mange Skriftsteder hentyde til de legemløse Aanders Tilstand efter Døden. I Beretningen om Adams Skabelse læse vi, at Gud, Herren havde dannet Mennesket af Støv, af Jorden, og blæst Livets Aande i hans Næse, og Mennesket blev til en levende Sjæl," og saaledes viser den en tydelig Forskel mellem Legemet og Sjælen. Paa mange Steder i det gamle Testamente omtales legemløse Aander og der findes mange Forordninger i Mose Lov mod at raadføre sig med dem ved Spaadomme og Trolddom.

Sadducæerne modsige Aandernes uafhængige Tilværelse; men i vor Frelsers velkendte Argument med dem beviste han, at det gamle Testamente tydeligt lærte denne Lærdom, idet der siges, at Gud sagde: „Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud," og tilføjede, „Ikke de dødes Gud, men de levendes Gud." (Markus 12, 26.) Herved lærte han, at disse Mænd, uagtet deres Legemer længe havde været døde, alligevel levede. Ligeledes omtaler Paulus at være borte fra Legemet, og dog i Herrens Nærværelse. Johannes erklærer, at han saa deres Sjæle, som vare blevne dræbte for deres Vidnesbyrd om Kristus.

I Undersøgelsen af videnskabelige Beviser for disse bibelske Anskuelser om en aandelig Tilværelse vil det være nødvendigt at tage i Betragtning Livets Oprindelse, set fra Fysiologiens Side. Dette er unægtelig et vanskeligt Spørgsmaal, men af største Vigtighed, da Gudsfornægteren, efter at have maattet vige fra Astronomiens og Geologiens Lejre, har søgt at befæste sig hos Naturens Historie. Endog her hensmuldrer hans Grund under hans Fødder, og det vil ikke vare længe, førend den, som har en videnskabelig Uddannelse, vil skamme sig for at vedkende Gudsfornægtelse.

Vi have set, at Astronomien og Geologien bære Vidnesbyrd om de Sandheder, den hellige Skrift udfolder; det samme gør ogsaa Viden-

skaben, naar den omhandler levende Væseners Funktioner. Der siges, at Napoleon skal have sagt til Doktor Antomarchi paa St. Helena: „I Læger ere vantroende, fordi I ikke kunne finde Sjælen med Eders Knive." Ihvorvel dette kunde have passet til den Tids Læger, vilde det ikke kunne anvendes nu, da man ved Mikroskopens Hjælp er sat i Stand til at trænge langt dybere ind i Naturens hemmelige Kamre. Ved Hjælp af dette Redskab har Videnskaben været i Stand til at opdage Begyndelserne paa det levendes Bygning og at udgranske de væsenligste Love, der styre Udviklingens Fremadskriden.

Kemien har ogsaa gjort sin Del til at undersøge dette Fænomen. Fra disse Kilder lære vi saavel organiske Legemers Fællesheder som deres Ejendommeligheder. Fra den uorganiske Verden hidrører middelbart eller umiddelbart alle levende Tings Legemer, og til den ville de alle gaa tilbage. Ved en vis Magt, som af Menneskene er ukendt, dannes Materien i nye Former, hvilke efter at have brugt den saaledes sammensatte Materie levere den tilbage til den fysiske Verden. Paa denne Maade fortsættes og vedligeholdes det organiske Livs mærkværdige Omskiftelser. Videnskabsmænd, skøndt tilbøjelige til at være skeptiske, indrømme, at der maa først have eksisteret en levende Spire, Produktet af en fortilværende Organisme, der drager til sig og anvender de uorganiske Elementer, forener dem og danner Organismen, opbygger et organiseret System, og tilsidst afkaster Atomerne og Redskaberne, som det ikke længere kan bruge. Hvad denne Organisme er, kunne vi ikke nøje forklare, da den sandsynligvis er af en saa fin og forædlet Natur, at den overgaar Videnskabens Omfang paa dennes nuværende Udviklingstrin. Ingen af de Midler, der staa til vor Raadighed, sætte os i Stand til nøje at undersøge nogen af dem ved vore fem Sanser.

For at fremvise denne Sag, og paa samme Tid vise Livskraftens Fortrinlighed og Uafhængighed af den forholdsvis grove Materie den benytter, lader os betragte Udviklingen af et eneste mikroskopisk Atom, som det benyttes i Livets Tjeneste. Af en eller anden Aarsag, som kun Skaberen kender, er den paa en for os mystisk Maade, bleven begavet med Liv. Lader os forestille os den første Forbindelse med Livskraft at være i den simpleste Form af levende Materie, nemlig Protoplasmens. Ved Undersøgelse finder man, at denne Protoplasma besidder, hvad Videnskaben kalder de nødvendige Egenskaber til Liv, nemlig Sensibilitet, Kontraktion og Assimilation. Vi finde at denne Atom af levende Gele er begavet med Kraft til at udsuge Næring fra den sig omgivende uorganiske Materie for sin egen Tilværelses Opholdelse. Omsider danner den sig til en ubetydelig Celle, eller en Slags Blære, der indeslutter en Vædske i hvilken bevæger sig nogle faa Korn. Om nogen Tid forøger denne Celle sig eller frembringer flere andre slige Celler. Disse ere først indesluttede i den oprindelige Celle, hvilken brister og løslader de

andre. Alle Videnskabsmænd indrømme, at Protoplasma er Livets fysiske Basis. Hvorfra stammer nu dette mærkværdige Princip, der begave Protoplasmerne med de „nødvendige Egenskaber til Liv," og bringer alle den materielle Verdens Atomer og Love til deres Tjeneste? Dens Virkninger ere altfor iøjnefaldende for med Rimelighed at kunne fornægte dens Tilværelse, medens dens Magt over den jordiske Materie beviser den at være adskillelig fra denne. Skøndt den er for fin til at kunne undersøges af Filosofen, er dens Tilværelse en unægtelig Sandhed. Den hentyder til en aandelig Verden — en, til hvilken den synlige Verden er tjenstvillig, og som ikke selv forandres ved de mange Omskiftelser, der alle Vegne foregaa.

Blandt de mange Teorier, Gudsfornægtere have opfattet, er den, som erklærer, at Liv er en Følge af Organisation, en af de mest antagne. Lig mange andre er dette Argument kun et gammelt iført en ny Kjortel. I Plato's „Phædo" finde vi, at da Simmias desputerede imod Sjælens Udødelighed, modsagde den vise og gode Sokrates ham og beviste, at Sjælen var til førend Legemet, som ses af Fortilværelses-Ideens Fakta. For Eksempel maa Ideen om Godhed nødvendigvis eksistere, førend vi kunne være i Stand til at bedømme Godhed. Gudsfornægtere sige, at Ideen om Dyd er kun Sjælens Harmoni; men hvis Sjælen selv kun er en harmonisk Følge af Organisation, da er jo Dyd kun Harmonien af en Harmoni, hvilket er Taabelighed. Sokrates viser tillige, at Sjælens Dele kunne stride imod hinanden som f. Eks. Ønske og Fornuften; og dette kuldkaster Harmoni-Ideen. Saaledes kunde endog en hedensk Filosof slaa haarde Slag imod vor Tids Paastaaelighed, saavel som imod det nittende Aarhundredes indbildte Visdom.

Nogle sige, at der „ingen Ide eller Følelse kan opstaa, uden som Følge af en eller anden fysisk Kraft brugt ved dens Frembringelse;" at fordi Lys, Hede, Elektrisitet og Bevægelse ere nær beslægtede, maa de være Aarsag til Liv. Man havde lige saa god Grund til at sige, at den Kunst og Færdighed, der er fremvist i en smuk Bygning, er Følgen af selve Bygningen, eller at Arkitekten var Følgen af dens smukke dekorerede Værelser. Med andre Ord, Forbindelsen af Aarsag og Følge er aldeles omvendt.

Alligevel vil man høre, at Hede, Bevægelse, Elektrisitet og kemisk Slægtskab er Aarsag til Aandsbevægelser. Dette Princip bliver endog anvendt paa Civilisationens Fremadskriden, og paa Forbrydelsernes Statistik; og Hr. Herbert Spencer har ogsaa benyttet det som Basis for sit nye filosofiske System. Afført sin Prydelse og Bram er denne Teori dog ikke andet end den gamle Pantheismus genopvakt. Det er Gudsfornægterens haabløse Forsøg paa at nøde den nye Tids fysiologiske og anatomiske Undersøgelser til at komme ham til Hjælp, ligesom han allerede før har forsøgt at afbenytte Astronomien og Geologien; men

hver af disse Videnskaber afslaa alle saadanne Tilbud for Alliance med Skepticismen, og uimodstaaelig pege hen paa en Skaber og en aandelig Verden.

Lad den oprigtige Skeptiker spørge, „Hvorledes forklare disse Teorier Aarsagen til Liv? Vise de os en eneste Aarsag, hvorfor en Del af Materien bliver organiseret, og en anden ikke? Forklare de, hvorfor en Celle udvikles til en Plante og en anden til et Dyr, da der ingen synlig Forskel kan ses paa dem, og alle Forhold ere ens hos dem begge med Undtagelse af Nedstammelsen fra forskellig Herkomst? Kunne disse Filosofer fortælle os, hvad de mene med fysisk Kraft? Er det Materie, eller er det en Skabekraft eller Energi tillagt Materien?" (Fortsættes.)

Et Drømmebillede i vaagen Tilstand.

Jeg syntes, jeg tankefuld sad i min Stue,
Og Verden jeg saa i et grandt Perspektiv —
Et broget, forvirret, forunderligt Skue
Var Jordens forskellige Folkeslags Liv.
Jeg syntes jeg saa de syv romerske Høje
Og Staden, som ligger ved Tiberens Flod;
Jeg saa Millioner for Paven sig bøje
Og Konger, endogsaa, at kysse hans Fod;
Jeg saa, hvor hans Præster paa Skuldre ham bære,
Omgiven af mere end kongelig Pragt,
Og hvor, i hans Tempel, som Gud de ham ære,
Og alle Nationer erkende hans Magt.
Jeg saa, af hans Mund gik Fordærvelsens Vande
Og spredte sig ud som en rivende Flod,
Jeg saa, at Nationer i Riger og Lande
Forgæves forsøgte at staa ham imod;
Jeg saa, at med Sværdet man Korset indførte
Og paatvang dem Pavens Menneskebud —
Mig syntes, fra Patmos, en Stemme jeg hørte:
Se, dette er Skøgen og Lucifers Brud!
Betragt, hvor hun drukken og spottende raver
Og kalder sig Hersker og Dronning paa Jord;
Hun Sandhedens Lys har udslukt og begraver
I Mørkhedens Afgrund Guds levende Ord.
Se, hvor med Martyrernes Blod hun har skrevet
Bespottelsens Navn paa sin Krone af Guld,
Og alle Nationer omsider er blevet
Af hendes Fordærvelses Giftbæger fuld.

Og se, hendes Døtre — de smaa og de store
Sekteriske Kirker vanhellige Gud —
De alle erkende den spottende Hore
Og, ligesom hende, forvende Guds Bud.
Dog ville de indbyrdes hade hverandre —
Snart ære, snart spotte den romerske Stol —
Og heller som blinde i Mørket omvandre
End glædes ved Lyset og Sandhedens Sol.
Da syntes mig, Lyden og Røsten jeg kendte —
Det var som en Stemme fra Oldtidens Grav —
Det var som om Nutidens Bølger mig sendte
En Skat ud af Fortidens stormfulde Hav.
Jeg syntes i Tanken at sættes tilbage
Til Patmos, hvor fordum Johannes fik se
Ved himmelske Syner de kommende Dage
Og hvad, der i Tidernes Fylde vil ske.
Jeg syntes at se, hvad han der saa og skued':
En Engel, som bragte til Jorden paany
Det evige Sandhedens Budskab, og trued'
Enhver, som ej vilde fra Babylon fly.
Jeg hørte Profeten med Myndighed tale,
Og mange nu adlød det himmelske Kald;
Jeg saa at Guds Folk kom til Bjærgenes Dale,
Og siden jeg hørte om Babylons Fald.
Jeg saa, at Guds Rige igen var paa Jorden,
Og Jesus som Konge regered' paa den,
Thi under den indførte himmelske Orden
Nationer og Folk blev forenet igen.

Januar 1899.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).